

חובר ע"י חברי הצוות מהנהגת ת"א - יפו

תאונות דרכים

פעולה זו נכתבה כחלק ממלחמה יומיומית שלנו כמדינה בתאונות הדרכים. בצורתה הנוכחית הפעולה מיועדת לנוער. פעולה זו נכתבה כפעולת פתיחה למערך ולא סתם, פעילות חד פעמית בנושא לא תביא לשינוי חשיבה אמיתי. עלינו לעסוק בנושא יותר מפעם אחת ולחקור אותו מכל הכיוונים על מנת להביא לשינוי אמיתי. תאונות הדרכים במדינה שלנו היא ללא ספק אחת הבעיות הגדולות, מה שבטוח, העובדה שבעיה זו נגרמת אך ורק על ידינו, אזרחי המדינה, מזעזעת ועלינו לשם קץ לתופעה חסרת ההסבר הזאת. מתפקידינו לאמץ כמה שיותר אנשים למלחמה הזו בכל דרך אפשרית, פעולות בתנועות נוער, שיעורים בבי"ס והתנדבות לעמותות הנכונות ולמשטרה.

הנגיעה לנוער:

פעולה זו מיועדת לנוער ומטרתה לגרום לנהג \ טרם נהג להבין איזה כוח יש לו בידיים ואיך ברגע אחד של חוסר חשיבה הוא יכול לגרום לנזק בלתי הפיך לעצמו, ואפילו יותר גרוע, לסובבים אותו. חשוב להדגיש לחניכים שכשאני נמצא על הכביש אני מסכן בראש ובראשונה את כל הסובבים אותי: את המשפחה באוטו ליד, והחבר'ה מאחורה ורק בסוף את עצמי.

הנושאים שחשובים לפעולה:

אלכוהול ונהיגה

חגורות בטיחות

מהירות מופרזת

עייפות ונהיגה

(נושאים אלה לא תלויים רק בנהג, וגם לסובבים אותו יש את היכולת להשפיע ולמנוע תאונה נזק)

פעולת פתיחה למערך "די לטרור על הכביש"

1. משחק פתיחה:

יוצרים (בעזרת חבלים מודבקים לרצפה) מגרש משבצות גדול (כל משבצת 0.5×0.5) ככה שיש משבצות כפול ממס' החניכים. את החניכים מפוזרים בין המשבצות ככה שלא יהיו שני חניכים בשתי משבצות צמודות. עוצמים לחניכים את העיניים ומושיבים אותם בישיבת עקרב כאשר התנועה שלהם היא אחורה.

תדרוך ראשון: המטרה של כל חניך, לפי המספר שלו, להגיע לצד השני של המגרש. ברגע שיש שני חניכים באותה משבצת שניהם נפסלים. (הם יצטרכו להבין שכדאי להם לבדוק עם היד קודם כל שאין במשבצת הבאה אף אחד, אין צורך להגיד להם). כעת הם מתחילים לשחק. חשוב לשים לב לפסול את מי שצריך. אפשר לעשות את זה כמה פעמים.

תדרוך שני: כעת צריך לתת לחניכים דקה להתייעץ ולמצוא דרך לעשות את זה יותר טוב ויותר יעיל, והפעם המטרה היא שכולם יגיעו בשלום לצד השני של המגרש. (הכוונה כאן היא הקבלה למה שקורה בכבישים בפעם הראשונה לאף אחד לא אכפת מאף אחד חוץ מעצמו וכך הוא מפסיל ופוגע באחרים ובעצמו ואילו בפעם השניה מתאחדים כולם כדי לפתור את הבעיה הרצינית)

2. סיפור - "ואני חי"

3. משימות דיון בקבוצות קטנות (4-6)

- א. לחצי מהקבוצות נותנים דף מס' 1 ולחצי דף מס' 2 (מצורפים בסוף). מקציבים לחניכים זמן למלא את הדף בכמה שיותר פרטים. בסוף אומרים להם לשמור את הדף מקופל בכיס.
- ב. מחלקים לכל הקבוצות את דף מס' 3 ומנחים אותם למלא את הסעיפים ולדרג את החשיבות. חשוב לכוון אותם לחשוב על מה משפיע עליהם או בכלל על בני אדם בכלל (חוקים \ הגיון \ סדר) וגם להעלות את השאלה האם בישראל זה שונה מבכל מקום אחר.

4. דיון (עדיף להשתמש בלוח או בריסטול לפי ראשי פרקים)

- מה הבעיה?
-נהגים פרועים
-נהגים חדשים
-הנהג הישראלי
-בלגאן בכביש

- התוצאה?
500- הרוגים (יותר מבכל פעילות מערכת הביטחון) בשנה (500 משפחות)
3000- פצועים קשה (3000 משפחות משועבדות למיטת הפצוע)
-עשרות אלפי פצועים נוספים

הפתרון:

-תיקון של חינוך \ תשתיות \ הסברה \ חקיקה
-לתקן את עצמנו (כאן צריך להשוות בין דף מס' 1 לדף מס' 2 ולהראות שבתור בני אדם אנו מרשים לעצמנו לבקש דברים מאוד פשוטים ולא דווקא חשבים מחברים שלנו, אבל כאשר זה מגיע לחיים שלנו אנחנו חושבים פעמים, לפני שמבקשים מפאת חוסר נעימות)
-עלינו להבין (זה אחד המסרים החשובים של הפעולה) שאנחנו לא לבד על הכביש וש הגה זה כוח, כוח להרוג. האסון האמיתי הוא שנהרוג מישהו אחר, או אפילו נפצע אותו קשה דבר שברוב המקרים הרבה יותר גרוע (כמו בסיפור). חשוב לשים דגש על הנקי' הזו.
-חינוך – “צופים”

5. הבטחה אישית

מחלקים לכל חניך דף עליו הוא כותב הבטחה אישית שלו לעצמו בכל הקשור לנהיגה והתנהגות על הכביש. את ההבטחה הם שומרים לעצמם וכדאי להמליץ להם להדביק אותה במקום מרכזי (אפילו באוטו) כדי שלא ישכחו כי בסופו של דבר שוכחים הכל ברגע שיוצאים מהפעולה וחשוב להגיד להם את זה.

6. הצגת עמותת אור ירוק

הצגת העמותה (מצורף חומר + אתר אינטרנט) כותבת תוכנית רב מערכתית רב (חקיקה ותשתיות והסברה והחינוך) שנתית לא תלויה בממשלה לטיפול בבעיית תאונות הדרכים.

ואני חי

אני יושב פה ליד המיטה ומרגיש כאילו התבגרתי בחמישים שנה, אני מבין דברים באופן כל כך שונה, מסתכל על החיים באור שונה. אולי אני חולם, בטח נרדמתי באיזה שיעור של לילי המורה המשעממת הזאת, אבל אם לא, אולי אני מת, לפחות היה לי את העונג למות אחרי המסיבה של חיי. כל כך הרבה אלכוהול כבר הרבה זמן לא ראיתי במסיבה ובכלל. על המסיבה הזאת כולם שמעו, איתן ארגן אותה, הוא דאג להזכיר לכולם כל בוקר "יום שישי, מסיבת סוף הבגרויות אצלי בבית, כל אחד שם חמישים ואני כבר דואג לכל השאר". הוא גר ברשפון, יש לו בית ענקי. בכל מקרה, לצאת מהבגרות בהיסטוריה הייתה הרגשה נפלאה, קבעתי עם אורי ומיה שנגיע יחד בערב "אני אקח אוטו" הכרזתי בגאווה. ליס נסענו עם האוטו של ליאור, ההורים שלו הסכימו תמיד לתת לו את האוטו. בים היה ממש כיף, נשארנו עד השקיעה, בערך שש וחצי, ואני קיבלתי צבע בין אדום לבורדו, כמו שצריך. מיהרנו ללכת כי בשבע יש ארוחה משפחתית, אימא אף פעם לא מוותרת לי עליה. אני לא מבין מה יש לי לחפש שם, אני גם ככה לא אומר כלום. הארוחה עברה בשלום ומה שמפריד עכשיו ביני לבין המסיבה זה רק פרט קטן אך מאוד חשוב- האוטו. "אבא" לחשתי "אני יכול לקחת את האוטו" הוא שאל אותי לאן, ואני סיפרתי לו על המסיבה ה"נורמלית וחסרת האלכוהול" שאנחנו עורכים בבית של איתן. הוא חשב ואמר "אין בעיה, אבל לא חשוב מה, לא חשוב מה יקרה של תעיז להחזיר לי אותה בלי דלק, אנחנו נוסעים לצפון מחר...!" "הסכמתי בחיך של ניצחון ויצאתי לדרך. אורי ומיה כבר חיכו לי בחוץ ותוך שלושת רבעי שעה היינו כבר ברשפון, לא היו פקקים! את המוזיקה שמעו משני רחובות ליד. כשהגענו ראינו שכולם הגיעו, אני מתכוון כולם באמת, איתן (אחרי הכל זה הבית שלו), יובל, יואב, שני, אחות של איתן, קטנה מאתנו בשנה, ממש כוסית. אם שני פה אז ברור שגם כל השביעיסתיות יגיעו, ואם הן באות אז ברור שגם כל השביעיסתים יתפסו עליהן טרמפ ויבואו. בקיצור, באמת כל העולם ואשתו. כשנכנסתי בשער יכולתי לזהות את מיכאל וחברה שלו על הדשא, הם אף פעם לא הסתירו שום דבר מאף אחד, גיא היה כבר חצי שפוף ואני ואורי התחלנו לשתות, והרבה, לא לפני שאמרתי יפה שלום לשני (שנראה שיותר מאוחר גם התנשקנו), מהשלב הזה אני זוכר את הכל בפלאשבקים קצרים במיוחד (אפילו עכשיו עדיין מסתובב לי הראש).

בשלב מסוים, אני זוכר, יובל לקח אותי הצידה והציע לי שאכטה "לא משנה כמה שפוף אני, אני בחיים לא אגע בחרא הזה" אמרתי לו "מה אני רוצה להרוג את עצמי...!!?" אני חושב שבשלב הזה נרדמתי, כשהתעוררתי הרגשתי כבר פחות מסוחרר וגם נוכחתי לדעת שהשמש כבר עלתה. הערתי את אורי ומיה, יואב יאיר והילה עזרו לנקות וחן ועדי הכינו את האוטו לקבלה של שיכור או שניים. "טוב יאללה, בואו ניסע" אמרתי למיה ואורי (בתקווה שלא ירצו גם להישאר לנקות) "אין מצב שאת נוהג ככה, אתה גמור לגמרי" גערה בי מיה "אני בסדר גמור, אפילו ישנתי" "ישנת בדיוק שעה, זה ממש לא מספיק" היא המשוכה. אורי לא אמר כלום ורק גיחח כל הזמן בצד, הוא כנראה היה ממש שיכור. "אני נוסע כי אני סומך על עצמי ואני יודע שאני בסדר. אתם יכולים לנסוע עם חן, יש לה מקום. מקסימום אם יקרה משהו, אני אפגע... אה...וגם האוטו אבל בשלב הזה ההורים שלי ייקחו הכל בפרופורציות..." היא השתכנעה לבסוף ואני יצאתי לדרכי, לבד. היה יום יפה מאוד ואני הייתי ממש ערני כבר דמיינתי איך אני נכנס למיטה החמימה שלי בבית. כביש החוף, איילון דרום, רבע שעה ואני בבית. ברדיו שיר טוב של 2U

הלהקה שאני הכי אוהב, אני פותח חלון ונותן לרוח להפיג את השעמום. בנסיעות כאלה הרוח היא החברה הכי טובה שלך, אתה מדבר איתה, חושב איתה, ואפילו שר איתה, רק לא להירדם. "הם מתו?" שאלתי בבהלה את הפרמדיק שניגש אלי "האנשים באוטו, השני הם מתו, כמה הם היו?, הם בסדר?, תעזוב אותי אני בסדר, מה איתם?, לך לטפל בהם." הוא לא ענה לי, רק האיר לעניים שלי עם איזה פנס ושאל אותי איך קוראים לי. אמרתי לי שאני בסדר ושיילך לטפל בהם, והוא המשיך בשלו. צומת דפוקה, רמזור מזדיין, עכשיו נדפקתי ממש, אני בטוח שהיה ירוק, איך זה יכול להיות?, מה יהיה עכשיו?, הם ימותו?, אני לעולם לא אוכל לסלוח לעצמי, רק שיחיו, שלא ימותו.

"הם נפצעו אבל הם חיים" אמרה לי האחות בבי"ח כשהתעוררתי. הם היו חדר לידי, אני הייתי על המיטה שלי בלי אף שריטה על הגוף, רק פלסטר קטן על המצח, כלום לא קרה לי, חשבתי לעצמי, איך זה יכול להיות. "כמה הם היו" שאלתי אותה "משפחה שלמה, אבא, אמא, שני בנים ותינוקת. הם היו בדרך לטיול לצפון" "ואף אחד לא מת?" שאלתי בתקווה "לא, הם כולם חיים" הודתי לה' שלא נתן לזה לקרות.

נרדמתי, כשקמתי, אחרי חמש שעות, ההורים שלי כבר הגיעו, הם לצפון כבר לא נסעו. כשראיתי אותם לא התייחסתי, ידעתי שאני חייב להגיע לחדר של המשפחה ולראות מה קרה להם. במסדרו ראיתי את הרופא מדבר עם איזה אישה אחת עם תחבושות על הראש והיד, הם עמדו ליד איזה משרד מנהלים כזה והוא בדיוק הסביר לה איזה משהו, לא שמעתי כלום. פתאום היא נפלה לזרועותיו ואת זעקת הבכי שלה שמעו עד הבניין ליד. "הרגע אמרו לה שבעלה לא יוכל ללכת יותר לעולם" אמר לי איזה חולה שישב שם במסדרון "איך אתה יודע?" שאלתי אותה "שמעת את הרופאים מדברים פה קודם." רק שזאת לא האימא של המשפחה מהאוטו ההוא, חשבתי לעצמי "זה עוד טוב" הוא המשיך "לפני שעה הודיעו לה שבנה ישאר במצבו הנוכחי כל החיים" מה מצבנו? שאלתי ולא רציתי לשמוע את התשובה "מונשם ע"י מכונת הנשמה דרך הצוואר, אוכל רק דרך הווריד, ומחוסר הכרה. אני אומר לך במצב כזה הייתי מעדיף למות". התחלתי לרוץ, הבנתי, זאת המשפחה שאני הרסתי, אלה הילדים הקטנים שהיו בדרך לצפון. הגעתי לשירותים והתחלתי להקיא הכל החוצה. הייתי שם בערך שעה, איך אני אחיה עכשיו, מה עשיתי, היה ירוק, איזה מין חיים יהיו להם, הרסתי אותם. אבא הוציא אותי מהשירותים וחיבק אותי, הוא לקח אותי לחדר ולא דיבר, הייתי כמת מהלך, הוא לקח אותי למיטה. בלילה לא נרדמתי ורק לפני כמה דקות אגרתי אומץ ונכנסתי לחדר שלהם התיישבתי ליד המיטה של הילד ועכשיו אני יושב פה ליד המיטה ומרגיש כאילו התבגרתי בחמישים שנה, אני מבין דברים באופן כל כך שונה, מסתכל על החיים באור שונה. אולי אני חולם, אולי אני מת, לא לא, אני חי, אולי זאת הבעיה.

לפניכם 4 תחומים שונים, איך הייתם נעזרים בכל אחד מהם על מנת לפטור את בעיית התאונות בדרכים ובאיזה עדיפות הייתם ממקמים אותן ביחס לאחרים?

חינוך

דירוג (1-4):

הסברה

דירוג:

תשתיות

דירוג:

חקיקה ואכיפה

דירוג: